

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT

ALS EENS ARENDS PSALM 103

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Drs J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, 's-Gravenhage; Dr Henry Beels, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Groenheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuiper, Haarlem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marinse, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr J. Thijss, Meppel; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielinga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:

Prof. Dr V. HEPP, Van Breesstraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.

Voor 't Buitenland en Ned-Indië f9.— per jaar.

Advertentiën: 25 cent per regel.

INHOUD: Pinksteren. — Uit de Schrift: Het Eerste Boek. (Handelingen 1:1). — Kerkelijk Leven: Op alle terreinen des levens. De Evangelisatie-predikant. Een nieuwe uitgave der Kerkverordening. Over schorsing en afzetting van predikanten. De kerkelijke gesamenlijke. De verordening van de Chr. Geref. Kerk met de Gereformeerde Gemeenten. — G. atelijke Adresen: Voetbalwedstrijden. Gemeenschap met de Engelen. — Pop. Wetensch. Schetsen. — Uit het Pol. en Soc. Leven: Op No. 1. — Opvoeding en Onderwijs. Ongepast. Op de vingers gefikt. Overwachte hulp. Sympathiek tegenstander. Eigenaardig. — Wijsbegeerte: Iets over zielkunde III. — Literatuur en Kunst: Een Pinksterzang van Gezelle. — Perschoon. —

PINKSTEREN.

Pinksteren is welbeschouwd het intiemste van al onze christelijke feesten.

Geen van de groote heilsfeiten was zoo aanschouwelijk en zoo weinig aanschouwelijk.

Bij de geboorte van Christus waren slechts Maria en Jozef tegenwoordig. Even later volgt het bezoek der herders. Maar de menigte maakte het niet.

Van de eigenlijke opstanding was niemand getuige. Onze Heiland had Zijn geest bevolen in de handen des Vaders, toen Golgotha een groote menschenmassa droeg. Maar zoo publiek Zijn sterven zich toedroeg, zoo stil Zijn verrijzenis. Ook verloofde Hij Zich in de dagen, welke Hij nog op aarde verbleef, slechts aan Zijn getrouwen.

Bij Zijn hemelvaart stonden enkel de elfen rondom Hem.

Welk een gansch ander aspekt had het Pinksterfeest.

Door een schare van honderd twintig personen werd het ingewacht.

Het geluid als van een geweldigen storm deed de menigte, welke zich op den tempelberg bevond, samenstromen naar de plaats van het wonder. Nooit had bazingsgeschied in de heilige gebouwen zulk een onweerstaanbare uitwerking gehad. En de teekenen, die zij aanschouwden en hoorden, benden hen als aan hun plaats.

Het Pinksterfeest was naar heel zijn Goddelijken opzet op de massa berekend.

En toch, wat schouwde die massa?

Enkel teekenen, welke het feit vergezelden.

Maar het feit zelf, de uitstorting van den Geest, niet.

Dat doet aan de objectiviteit van het feit niets te kort.

Doch het krijgt daardoor tevens een subjectief karakter.

Al onze feesten zijn uit te beelden.

Het Kind in de kribbe, de Koning met de Zon der verrijzenis om Zijn slapen, de opstijgende Majesteit.

Ge ziet ze voor u.

Maar van den Pinksterdag is eigenlijk geen afbeelding te ontwerpen.

Zulk een afdeeling zou geen centrum hebben.

Ook al zou men een storm kunnen stiften en zwevende vuurtongen dwingen kunnen stil te houden, het zouden nog maar emblemen van den Pinkstergeest zijn.

Het Pinksterfeest is een feit, dat feit wordt in het hart der apostelen, der discipelen en discipulinen, der kerk van onzen Heere Jezus Christus.

En van binnen uit spreken zij dan ook in onderscheiden tijden.

Van binnen uit stroomde de welsprekendheid over de groote werken Gods.

Daarom is het Pinksterfeest zoo intiem.

Intiem, niet in den zin, waarin men dat tegenwoordig gewoonlijk verstaat, n.l. als gezellig.

Want dan zou het Kerstfeest het van het Pinksterfeest winnen.

Vooral voor het wereldkind, dat het Kerstfeest graag in den gesloten kleinen kring van het huisgezin doorbrengt, maar met Pinksteren, als het weer draaglijk is, er uit vliegt door bosch en laags hei.

Maar intiem in de beteekenis van zielsvertrouwen.

Pinksteren is het feest van de geestelijke zielsanalyse.

Het moet aanvangen met een onderzoek naar eigen geestelijke gesteldheid.

Staat het heilswerk van Christus nog buiten mij of heeft de Heilige Geest bij mij aansluiting daaraan bewerkt?

Welke werkingen van den Heiligen Geest neem ik bij mij waar?

Dringt Hij mij het „Abba, Vader” naar de lippen?

Is Hij mijn Trooster in smart?

Klaagt Hij in mij over de geesteloosheid, waarin het christendom over 't gemeen, zoo jammer verzonk?

Zeg ik Hem wel genoeg het „Kom, Heere Jezus, ja kom haastiglijk” na?

Van het beantwoorden van deze en dergelijke vragen hangt alles er van af, of het Pinksterfeest voor ons nieuwe beteekenis zal hebben.

Dikwijls is er den Gereformeerden een verwijt van gemaakt, dat zij het werk des Geestes zoo breed uitmeten.

En indien wij dat zouden doen ten koste van het werk van Christus, dan zou dit verwijt ons terecht treffen.

Maar hoewel wij niet ontkennen, dat sommige Gereformeerden een neiging hadden om het werk des Geestes te stellen boven het werk van Christus, dat is toch de grontrek van de Gereformeerde heilidenis niet.

We zullen nooit vergeten, wat Christus omtrent den Geest der waarheid voorspelde: Hij zal van Zichzelf niet spreken, maar Hij zal het uit het Mijne nemen en het u verkondigen.

We zullen het nooit vergeten, dat dit het hoofddoel is van de uitstorting van den Heiligen Geest: Christusverheerlijking.

Maar aan den anderen kant is het ook de eere der Gereformeerde vroomheid, dat zij meer met den Heiligen Geest rekende dan eenige andere richting in het christendom.

En wij zouden in Gereformerdheid achteruitgaan, wanneer we ons met enkele banale zinnestjes van het werk van den Heiligen Geest afmaakten.

Trekken we Hem in navolging van vreemde theologie toch niet pro memorie uit.

Er is geen mystieke vereeniging met Christus dan door den Geest en van zulk een mystieke vereeniging kunnen we niet genieten, tenzij de Geest ons daarvan onderricht door het Woord.

Het echte Calvinisme kenmerkt zich door zekerheid des geloofs.

„Gods Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn.”

Dat is de uitspraak, die menigeen voor twijfelingen heeft behoeft.

En uit den twijfel onzer dagen moeten we daaraan terug.

We moeten zekerheid hebben, anders zijn we in den dienst van God niets waard.

En dat alles moet in het heel intieme geboren worden.

Het Pinksterfeest is van zijn oorsprong af intiem en massaal.

Dat rijmt met elkaar.

Het werk van den Heiligen Geest is strikt persoonlijk, maar tevens in de hoogste mate gemeenschappelijk.

Hij is de Bidder in onze ziel, maar ook de Geest der Kerk.

Hij vergadert de kerk uit alle deelen der aarde.

Hij zoekt voor en geeft aan die kerk expansie.

De Parijzen en de Elamieten, de Kretenzen en de Arabieren, de Javanen en de Kaffers, de Jordanen en de Kattenburgers en de Uilenburgers moeten bijeengezamind worden.

Het Pinksterfeest vraagt om een massabeweging.

Omdat het zoo intiem is.

Omdat het ons herinnert aan de gift, die het voornaamste is om een persoonlijkheid voor God te zijn: Geest, Zijn Geest.

Omdat de genade mededeelzaam is.

Omdat Christus' heerschappij gaat over alles,

maar de Geest ons leert wenschen, dat velen zich gewillig en niet geveinsd aan Hem onderwerpen.

Nogmaals: het Pinksterfeest vraagt om een massabeweging.

Dat op dien dag aan de Zending in het bijzonder wordt gedacht, vloeit daaruit voort.

Maar we moesten op dien dag ook meer zelf, als kerk, als personen, ons naar buiten openbaren.

Die massa, die daar voortschijft naar het eeuwige huis; die massa, die verloren gaat, omdat ze geen kennis heeft; die massa, die wij ongewaarschuwd laten; die massa moet ons meer benauwen.

Heilige Geest! Vertoon U onder ons als een geweldige, gedreven wind.

HEPP.

UIT DE SCHRIFT.

Het Eerste Boek.

Handelingen 1:1.

Lukas gaf ons in de Bijbelboeken zoowel zijn Evangelie als het Boek van de Handelingen der Apostelen.

Het Evangelie, dat hij schreef, noemt hij zijn eerste boek.

Het Handelingenboek kan dus met recht zijn tweede worden genoemd.

Boek is hier vertaling van *logos*, dat ook zou kunnen zijn overgezet door: verhaal, geschiedkundig bericht.

Dat wijst er dus op, dat Lukas zich heeft voorgesteld een aaneengeschakeld verhaal te geven volgens een plan, een bestek door hem te voren bedacht.

In zijn Evangelie geeft Lukas een historisch relaas van Jezus' leven op aarde beginnende bij Zijn geboorte en voortgaande tot aan Zijn opneming in den hemel.

Geen volledige geschiedbeschrijving, die ons in staat zou stellen een leven van Jezus te schrijven.

Maar wel een geheel, dat ons een volkomen beeld van Jezus geeft. Een samenvatting van al hetgeen Jezus begonnen heeft beide te doen en te leeren.

Met de komst van Jezus op aarde was er een nieuw begin gesteld.

Herhaaldelijk lezen wij in het Evangelie, dat Jezus begon dit of dat te doen.

Jezus' verschijning op aarde zette maar niet de historie voort zonder meer.

Zij stelde een nieuwen aanvang. Zij ontsloot een nieuwe bedeeeling.

En in het Evangelie geeft Lukas ons een getrouw beeld van Jezus' daden en woorden als Middelaar op aarde.

Dat is zijn eerste boek.

Daarom moet dus een tweede volgen.

Inderdaad bezitten we dat in de Handelingen der Apostelen.

Een opschrift — niet van Lukas afkomstig en dus niet behoorend tot zijn boek — dat meer doet verwachten dan ons hier geboden wordt.

Er wordt door Lukas in dit zijn tweede boek voornamelijk slechts gehandeld over Petrus en Paulus en hun beider apostolischen arbeid.

Beginnend in Jeruzalem eindigt dit tweede verhaal in Rome.

En het eindigt zoo onverwacht, zoo geheel zonder slot in den vorm van groet of zegen of gebed, dat de onderstelling is uitgesproken als zou Lukas van plan geweest zijn er nog een derde verhaal aan toe te voegen.

Hoe dit zij, naast het Evangelie van Christus, het eerste boek, gaf Lukas ons als tweede dit verhaal, dat wel genoemd is het Evangelie van den Heiligen Geest.

En waar het eerste boek ons doet zien hoe het zaad des Evangelies door de komst van Christus aan de aarde werd toevertrouwd, toont ons het tweede boek, hoe dit zaad ontkiemde en vrucht droeg in de wereldkerk.

De openbaring van Christus' werk was in de

EN DES HEILS

bracht door Dr. J. den Haag. Het met de onder toezicht van ZWAAN, Organist.

HTBUNDEL, bevattende in, gebonden f1.25.

ZANGBUNDEL.

DE HEER, bevattende in en koren, geb. f4.50.

geen enkel Chr. ged. ontbreken.

HEER - Rotterdam tweekd. 324-32.

3NE MUZIEKHANDEL.

DE UITGAVE.

d. BRINK & Co.

ZUTPHEN

4e reeks No. 9-11.

Legende omtrent Dr H. KAAJAS Utrecht.

5e reeks.

chijnt in Juni. Abonnements f3.—

ers: Dr H. KAAJAS, Voor en De J. C. B. Licht; Dr S. P. de Graaf Waterink Amsterdam; Den Haag e. a. langrijke actuele v.

CHISATIEBOEK van de Geref. Geleed Dr J. WATERINK, Al 0.65.

VENDE OP UWE AHEID over Filémon de CERINK, Amsterdam KWAAD EN BIOSCOOP

N LEEREN DENSEN G. D. A. OOR k r actuele brochure 9 tjd. Prijs 25 ct. 20 ct., 25 ex. 17 ct., 100 ex. en

INST an De G. J. A. Jans in stempelband f2.50

gemeente te Jeruzalem begonnen, maar de vervolging der Joden was oorzaak, dat ver buiten Jeruzalem de Naam van Jezus werd verbreid.

Jeruzalem zelf heeft Rome de plaats gegeven waar de wereldkerk gezien werd.

Zoo ligt er ook achter dit tweede boek een plan, een bestek.

De geïnspireerde schrijvers waren geen willoze en redeloze instrumenten.

Zij zijn heilig en ernstig werkzaam geweest.

Lukas schreef een eerste en een tweede boek.

Zoo voltooide zich geleidelijk de Heilige Schrift naar Gods raad.

Hier aanbidden we Gods trouwe zorg om ons Zijn Woord te geven.

Neen, het geloof, dat de Heilige Schrift Gods Woord is, is niet zoo dwaas en dom als sommigen ons voorhouden.

Wat is de moderne mensch, die talloze bijgevoegdheden aanneemt, maar van de Heilige Schrift als Gods Woord niet weten wil, toch arm!

En, hoe zalig is het volk, dat naar Gods klanken hoort!

J. G. KUNST.

KERKELIJK LEVEN.

Op alle terreinen des levens.

In de „Kerke van de Geref. Kerken van 's-Gravenhage" schrijft Dr Dijk, dat hij enkele opmerkingen wil maken, „die meer als causerie dan als systematische uiteenzetting bedoeld zijn" over de cultuur onder den titel: „Iets over cultuur en cultuurwaardeering".

Hiervan verscheen het eerste artikel.

Het zou van geen goede journalistieke manieren getuigen, wanneer men Dr Dijk niet liet uitspreken tot het laatste artikel toe.

Met belangstelling zien we dan ook het vervolg tegemoet.

Maar bij wijze van inleiding brengt Dr D. in dit eerste artikel een zaak ter sprake, waarop hij, naar te verwachten is, niet meer zal terugkomen.

Daarbij nu zouden wij een kantteekening willen maken.

Niet om polemieken te voeren.

Doch om Dr D. te verzoeken zijn oordeel in deze aan nadere herziening te onderwerpen.

Hij beweert daarin toch, dat z.i. de term „op alle terreinen des levens" dient te worden losgelaten. Of om objectief zijn gevoelen weer te geven, citeer ik hier de heele passage:

En bovendien heeft ons christelijk geloof, omdat het zijn uitgangspunt heeft in God den Schepper van hemel en aarde, een culturele roeping, en mogen wij de schatten, welke de Almachtige in Zijn wereld heeft neergelegd, niet verwaarlozen.

Wij noemen dit gewoonlijk op alle terreinen des levens.

Een term, die onder ons burgerrecht verkreeg.

Maar een term, die m.i. door ons moet worden losgelaten.

Omdat gebleken is, dat, hoe goed deze uitdrukking ook bedoeld is, zij is gebezigd als een leuze om veel wereldzin goed te praten, en als een vlag, om verkeerde lading te dekken. Trouwens in den term zelf schuilt eenig gevaar. Door de zonde is het niet mogelijk om God op alle terreinen des levens te dienen, want er zijn terreinen, welke zoo door de boosheid des menschen verworden zijn, dat wij ze moeten loslaten. Die vuil is, dat hij nog vuil worde. Er is ook een voortgaand proces van het kwaad, dat wij niet kunnen stuiten.

Behoort daartoe ook de cultuur?

Wij willen zien.

Men ziet, de bedoeling valt te prijzen.

Dr D. wil dien weg inslaan om te voorkomen, dat men onder de leuze „op alle terreinen des levens" veel wereldzin goedpraat.

Maar of hij hierbij den juiste weg inslaat, is de vraag.

Of liever: voor ons is het geen vraag.

Wij gelooven, dat die term de uitnemende weergave is van een gedachte, welke nooit door ons mag worden losgelaten.

Deze term heeft een geschiedenis.

Gelijk men weet, heeft Kuiper hem als leuze opgeheven.

Doch niet als holle, maar als heilige leuze.

Kuiper zag zich na zijn bekeering tot het Calvinisme voor de droeve werkelijkheid geplaatst, dat het vrome volk zich niet interesseerde voor wat buiten het kerkelijke en het godsdienstige lag.

Het liet het overige levensgebied aan de wereld over.

Het trok zich bijna geheel op het religieuze terug. Met name voor de politiek was het niet warm te krijgen.

En nu heeft Kuiper met profetische bezieling het uitgeroepen: door uw afzijdigheid doot gij Christus onzer aan.

Heel het leven in zijn gansche uitgestrektheid moet voor onzen Koning worden opgevorderd.

Niet alleen de kerk, niet alleen de religie, maar ook politiek, wetenschap, kunst, maatschappij en wat er maar tot het volle, rijke leven behoort.

Hij heeft er den tekst ingehamerd: alles is uwe, doch gij zijt van Christus en Christus is Gods.

En God gaf hem de genade, dat zijn woord insloeg.

Een wonderse herleving van het Calvinisme werd hier te lande aanschouwd.

Het Gereformeerde volk liet zijn houding van veelzijdige onthouding varen en ging op verovering uit.

Het heeft zijn dagen gekend, waarop het met vol gemoed zong: Gij, Heer alleen, Gij zijt, Verwinnaar in den strijd en geeft Uw volk de zege.

Zouden we nu op die leuze, zij het dan ook eenigermate, moeten terugkomen?

Dan zouden we iets moois van het levenswerk van Kuiper kwijtraken.

Toch, hoe weemoedig dat ook zou aandoen, kan dat nog geen doorslaand argument zijn.

De vraag dient veeleer zoo gesteld: mag er één levensterrein aan Christus worden onttrokken?

Mag men één levensterrein aan de wereld, aan den Satan overgeven?

Heeft Christus geen aanspraak op het leven in heel zijn omvang?

Mogen we een dualisme invoeren tusschen levens-terreinen, waarop Christus wel en waarop Hij niet moet worden verheerlijkt?

Als men de vraag zoo stelt, dan zijn wij het er allen over eens: dat mag niet.

Doch nu komt er dunkt mij een verschil aan het licht tusschen de belekenis, welke Kuiper aan den term „levensterrein" gaf en dat, wat Dr Dijk er onder verstaat.

Dr Kuiper verstond er onder de groote terreinen van het religieuze, het ethische, het aesthetische, staat, school, maatschappij, wetenschap, kunst, techniek, huisgezin, opvoeding, onderwijs.

Maar voor Dr Dijk is „terrein" niet alleen het terrein zelf, maar ook alles, wat menschen er op hebben opgetrokken.

Op het terrein van het religieuze staan ook de valsche religies. Natuurlijk mogen die niet worden overgenomen en aan Christus dienstbaar gemaakt.

Neen, die menselijke religies moeten juist door de Zending worden bestreden en door de ware, de Christelijke verdrongen. Het heele religieuze terrein wordt daardoor voor Christus opgeëischt. En al zal de Zending zelf het zoo ver niet brengen, dit blijft toch haar doel: dat de aarde vol wordt van de kennis des Heeren, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken.

Op het terrein van de wetenschap verheffen zich vele torens van Babel, waardoor de mensch zich een naam wil maken. Nu aanvaardt de Calvinist niet eenvoudig die ongeloofige stelsels, maar hij bestrijdt ze. Het is hem een lust dien toren te ondermijnen en te laten omverzakken. En al slaagt hij daarin in deze bedeeling op verre na niet, toch geeft hij des moed niet op, want hij is ervan overtuigd: de geheele wetenschap behoort aan Christus.

Op het terrein van den Staat worden theorieën verkondigd en praktijken aangeprezen, die nooit te verzoenen zijn met het woord, dat Christus kort vóór Zijn hemelvaart sprak: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Daartegenover worden door den Calvinist gesteld de eeuwige beginselen van Gods Woord en hij zal niets onbepaald laten om die ingang te doen vinden, al zal zijn leven één langdurig gevecht zijn.

Op het terrein van de kunst is veel geloofd, wat zich niet met de heiligheid van Christus niet verdraagt. Daar kan en zal de Calvinist zich nooit bij neer leggen. Hij zal behalve positieve kunstbeoefening naar eigen beginsel en met gebruikmaking van wat hij er bij kan inlijven, protesteerden, toornen tegen en den oorlog verklaren aan de zoogenaamde kunst, die de zonde verheerlijkt. Want ook op het terrein van de kunst moet beslag gelegd in Christus' naam.

Van geen dezer terreinen mag de Calvinist zich terugtrekken, maar wel zal hij zich — en dat niet op een enkel, maar op alle terrein — beijveren om omver te trekken wat Christus mislaagt.

We kunnen daarom onmogelijk onderschrijven de uitspraak van Dr Dijk: „Door de zonde is het niet mogelijk om God op alle terreinen des levens te dienen, want er zijn terreinen, welke zoo door de boosheid des menschen verworden zijn, dat wij ze moeten loslaten. Die vuil is, dat hij nog vuil worde".

Neen, die terreinen zijn geschikt om ze Gode te wijden, maar wat sommige menschen er op gebouwd hebben is vermolmd en verrot en dat moet worden afgebroken.

Als iemand een terrein wil koopen, dan zal hij het terrein niet ondeugdelijk verklaren, omdat achteraan, tegen den waterkant, een schuurtje staat, dat een vergaarplaats van malariamuggen is. Hij zal dat schuurtje laten verwijderen of afdoend laten reinigen en de vloot met petroleum of een andere doeltreffende vloeistof bewerken. Doch het terrein laat hij er niet om loopen.

Op elk levensterrein toont God Zijn algemeene genade. En mogen wij dan zoo ongenadig zijn, dat wij het geheel aan de boosheid en den booze overlaten?

God dienen op alle terreinen des levens.

Het was van meêstaf ook een strijdleuze.

Het houdt o.m. in: zich keeren tegen al het ongoddelijke, dat zich op die terreinen heeft gewaagd.

Dat ongoddelijke hoort er niet.

Wij hooren er, omdat wij dienaars van Christus zijn.

Zoo opgevat — en dat is toch de historische opvatting — schuilt er in die leuze allerminst eenig gevaar.

Ze drukt zoo juist onze roeping uit.

Ik vlei me, dat Dr Dijk hiermee zal instemmen. Dat er van dien term misbruik is gemaakt, ontken ik niet.

Men meende soms, wat van wereldschen kant bijval vond, voor levensterrein te moeten verklaren. Maar dan is de kernis ook een levensterrein. Of om het nog scherper te zeggen: dan is het bordiel ook levensterrein.

Dat echter is spelen met het woord „levensterrein".

Doch dat misbruik kan nooit het gebruik opheffen.

We moeten de leuze telkens weer verklaren, maar haar behouden.

Want in de bewering van Dr Dijk, dat er levens-terreinen zijn, welke we wegens hun „verwording" moeten loslaten, schuilt m.i. niet slechts eenig, maar groot gevaar.

Dit n.l. dat de gedachte wortel zal schieten, als zouden we een deel van het leven aan Christus moeten onttrekken.

Dat we van sommige levensterreinen, in plaats van ze voor Christus te veroveren, op een verten afstand moeten blijven staan.

Zou die gedachte onder ons gemeengoed worden, dan zouden we vervallen tot ascetisme.

En ascetisme en Calvinisme zijn twee gezwoornen vijanden.

Naar wij hopen, hebben we hiermee ons verzoek om revisie voldoende toegelicht.

Moge die revisie dan volgen.

De Evangelisatie-predikant.

Reeds vóór jaren heeft schrijver dezes gepleit, zoowel op kerkrechtelijke als op praktische gronden, voor het beroepen van predikanten ten dienste der herkerstening of evangelisatie, voorzover die door de kerk als instituut ter hand wordt genomen.

Met verklaarbaar genoegen ziet hij, hoe thans in verschillende deelen van ons land die idee opkomt en naar verwerkelijking ervan gestreefd wordt. Zoo lezen we o.a. in het „Kort Verslag van de vergadering der Cl. Heerenveen op 7 Mei 1925":

De nieuwe regeling voor den Evangelisatiearbeid en de Steunverlening aan Hulpbehoevende Kerken in de classis Heerenveen (levens instructie voor Deputaten ad hoc), wordt hierna besproken. Het beginsel, aan die regeling ten grondslag liggend, is den arbeid der Evangelisatie en de Steunverlening aan hulpbehoevende Kerken der classis gescheiden te houden; één der hoofddoelenden: te komen tot het beroepen van een Dienaar des Woords voor het Evangelisatieterrein der classis. Met enkele geringe wijzigingen wordt deze regeling door de classis aangenomen.

Dergelijke berichten kon men de laatste weken ook uit enkele andere Classies vernemen.

Ook in de Chr. Ger. Kerk in Noord-Amerika schijnt men dien weg te willen volgen. De kerken in de Hudson-Classis hebben voor den Evangelisatiearbeid in de Oostelijke Staten een lijst saamgesteld, waarop enkel predikanten voorkomen, waaruit dan een benoeming zal worden gedaan.

Ondanks ondervonden teleurstelling en voorlopige opschorting in het beroepingswerk van een Evangelisatie-dienaar volhardt ook de Classis 's-Gravenhage bij het ideaal.

Het Kort Verslag zegt dienaangaande:

Het rapport van Deputaten voor de Evangelisatie in de Classis over een voorstel van Rijswijk, in de vorige vergadering ingediend, komt tot de volgende conclusies:

- geen Dienaar des Woords voor de Evangelisatie in de Classis te beroepen;
 - de Deputaten ad hoc te onthouden van hunne opdracht, maar ze toch te behouden om bij mogelijke hervatting van het werk forsood weer te kunnen optreden;
 - de kasgelden aan de kerken proportioneel terug te geven, min 10 pCt. voor gemaakte en mogelijke nog te maken onkosten;
 - de collecten voor de Evangelisatie in de Classis voorloopig niet meer te doen houden.
- Deze conclusies worden, na eenige discussie, aangenomen, met dien verstande dat aan Deputaten in de volgende vergadering een bepaalde opdracht zal worden verleend.

Het slot van b. is hier het lichtpunt.

Misschien kondigt het voorbehoud, dat bij de konklusie gemaakt werd, er nog een aan.

Aan het spreekwoord, dat Keulen en Aken niet op één dag gebouwd zijn, herinnert ons het rapport, dat door daartoe benoemde Deputaten op de e.k. partikuliere Synode van Nd Holland wordt uitgebracht.

Daarin worden de kerken opgewekt om met meer kracht den Evangelisatiearbeid voort te zetten en om naar geschikte concentratiepunten te zoeken. Ook wordt het beroepen van een Evangelisatiepredikant wenschelijk geacht.

Prof. Grosheide is daardoor niet geheel bevredigd. In „Nd Holl. Kerkl." spreekt hij dat uit.

Wat
stel voor
van den
zijn, da
aanmerke
des Wo
Dit va
dus alle
er nog
den ark
wacht, m
loopen c
gelisatie
Het k
aan Dep
dit naar
kerken
merking
een c
betreffende
den ge
worden
We h
vangen.
en kom
zijn. We
Alleen
stellen v
Elk ja
Een v
De no
Moet
Deputate
spoedig?
Ook wij
zien, da
der dan
Onder
kunnen c
Maar m
arbeid n
De Zen
Niet, d
ijn steller
Doch w
de Evang
schoolde,
dan de Z
Om ele
Zal me
rige stroom
men alleen
op de hoo
Dat is
Ik stem
Maar e
Daarenb
waarover
Moge de
dringen, d
niet met
Als wij
gelijken m
kunnen w
We zijn
Doch h
= Een ni
Daareve
een nieuw
besluiten
dingsorde
en Kennin
Deze vi
Moer bezi
gebied van
en op wa
vervangt.
Deze ui
van de vo
Veel ove
der Dordt
meer dan
smelting v
Daarente
werkt, zo
van de Sy
Ook de
Onder mee
regeling v
Diakenen
de praktij
en waardo
voorkomen
We zijn
en gonne
die er mis
lijver v
hul zoo v
Er zit h
dat was ge
tische waa
En wat
royaal uit
Maar h
geen verhe
De vorig
zijn zak d
gevaardigd
gerieflijk w
had slecht
12 e.M. en
Deze vie